

Şahadetin Payesinde Umudun Sahnesinde

– Yazan Adam · 02 Haziran 2010

Henüz sevdanın sahnesi açılmamıştı
Sine-i ahvalde ne kadar demlenen umut varsa, kalbi sızlatınca
Haberin vakti, saatin akdi, haşyetin kuşatan fevki bekleniyordu habersizce
Ne dil lal oluyor, ne kalp titriyor, gözyaşı dinmek bilmeden sökün edip öteye gidiyor

Gün, her şafağın sancısıyla soluyunca
Aşk; gönlün saltanatında hakikat için arafa kanarak ayıltınca
Hal, hasretin, kal hecedeki mealin, lal matlaşan dilin, har mücerret vaktindi
Ne söylense, tenin masumiyeti dillense, kalp sadakatın sahnesinde ve sevda ferinde

Ne parlayan yıldızların melali arzıdır
Ne hali efkârında yutkunan sinelerin salası aşk rûknünde farktır
Kalp onu terennüm etmezse, ruh refakat ederek hakikate yönelmezse, ardır
Ne mezarların sırrı sultandır, ne meraka ram olan şahadet bir gamdır, aşkı rüyadır

Farkını fark eden her nefis kardadır
Kahpelik yapanlar ne kadar nara atsalar da ne büyük hüsrandır
Ne devlet fütuhattır, ne nümayiş baht için vadedir, ibretin her sahnesi aşktır
Ne vah çekmek ne tuğyan ederek yerlerde çırpınmak hardır gönül yarası bir başkadır

Desiseleri planlayan kalpazandır
İhanet onun için en itibarlı bir sanattır, vesile olanlar ise ahmaktır
Ne bayrağın dalgalanması, ne hicranın pik yapması, ne de çığırkanlık farkı
İlmi siyaset için defî hacettir, idrakten yoksun kalpler ihanetleri için hep sahnededir

Mehmetler emanet edilen nefestir
Azizliğine leke düşüren her kim varsa, lafazanlık yapıyorsa haindir
Düşman nefsin her hanesinde, maveradan habersizliği soluyunca, yok çare
Neslin emniyeti işgale ram edilince, kalp hakikatın nefesinden arîleşince yeis bizde

Ne keşkelerin bir muştusu var
Ne gerekçesiz teslimiyetin niteliği var, askeri kışlada korku kime kar
Anamın eşarbindan, babamın umutlarından bilmem ki subay için, nasıl bir ar nar
Şekliyetten tırsan, maneviyatı hiçe sayarak tankları haklın içine salan güya aslan

Mustafa CİLASUN